Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (десети разширен състав)

20 януари 2021 година*

„Икономически и паричен съюз — Банков съюз — Единен механизъм за преструктуриране на кредитни институции и някои инвестиционни посредници (ЕМП) — Единен фонд за преструктуриране (ЕФП) — Определяне на предварителните вноски за 2015 г. и 2018 г. — Отхвърляне на искането за ново изчисляване и за възстановяване на вноските — Жалба за отмяна — Акт, подлежащ на обжалване — Допустимост — Институция, чийто лиценз е отнет — Член 70, параграф 4 от Регламент (ЕС) № 806/2014 — Понятие „промяна на статуса“ — Член 12, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/63“

По дело T-758/18

ABLV Bank AS, установена в Рига (Латвия), за която се явява O. Behrends, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Единен съвет за преструктуриране (ЕСП), за който се явяват J. Kerlin и P. Messina, в качеството на представители, подпомагани от B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch и S. Ianc, адвокати,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват D. Triantafyllou, A. Nijenhuis и A. Steiblytė, в качеството на представители,

встъпила страна,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на писмото на ЕСП от 17 октомври 2018 г., с което той отхвърля искането на жалбоподателя, от една страна, да се преизчисли предварителната му вноска за 2018 г. и да му се възстанови надвнесената сума, и от друга страна, да му се възстанови част от предварителната му вноска за 2015 г. след отнемането на лиценза му от Европейската централна банка (ЕЦБ),

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав),

състоящ се от: S. Papasavvas, председател, Ал. Корнезов, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk и G. Hesse (докладчик), съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 юли 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят, ABLV Bank AS, е бил латвийска кредитна институция, получила лиценз до 11 юли 2018 г. — дата, на която лицензът му е бил отнет от Европейската централна банка (ЕЦБ) (вж. т. 11 по-долу). До тази дата той е бил „значимо лице“ и на това основание е бил подчинен на надзора на ЕЦБ в рамките на единния надзорен механизъм (ЕНМ).

2 В съответствие с член 103 от Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 2014 г., стр. 190) Република Латвия следи да получава всяка година вноски от институциите, лицензирани на нейна територия.

3 През декември 2015 г. жалбоподателят получава от Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Комисия за финансовите пазари и капитали, Латвия) акт за събиране на вземания, с който се уведомява за сумата, която дължи като предварителна вноска за 2015 г. Тази сума възлизала на 1 338 112,40 EUR.

4 Тази платена от жалбоподателя вноска след това е прехвърлена на ЕФП в съответствие с междуправителственото Споразумение относно прехвърлянето и взаимното използване на вноски в Единния фонд за преструктуриране (ЕФП), подписано в Брюксел на 21 май 2014 г. (наричано по-нататък „AIG“).

5 На 13 февруари 2018 г. United States Department of the Treasury (департамент на Министерството на финансите на Съединените американски щати, Съединени американски щати) обявява чрез Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN, мрежа за борба с финансовата престъпност) проектомярка, целяща да определи жалбоподателя като институция, представляваща основен концерн за изпиране на пари, в съответствие с член 311 от Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (Закон за обединяване и укрепване на САЩ чрез осигуряване на подходящи инструменти за разкриване и противодействие на тероризма). Вследствие на това съобщение жалбоподателят вече не е в състояние да извършва плащания в щатски долари и претърпява вълна на оттегляне на депозити.

6 Освен това ЕЦБ възлага на Комисията за финансовите пазари и капитали да наложи мораториум, за да даде време на жалбоподателя да стабилизира положението си.

7 На 23 февруари 2018 г. ЕЦБ стига до извода, че жалбоподателят е проблемен или има вероятност да стане проблемен по смисъла на член 18, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 година за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за преструктуриране и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225,

2014 г., стр. 1). Същия ден Единният съвет за преструктуриране (ЕСП) приема в своето решение SRB/EES/2018/09, че не е необходима мярка за преструктуриране по отношение на жалбоподателя в обществен интерес.

8 На 26 февруари 2018 г. акционерите на жалбоподателя започват процедура, която му позволява да доведе докрай собственото си производство по ликвидация и предоставят на вниманието на Комисията за финансовите пазари и капитали искане за одобряване на плана му за доброволна ликвидация.

9 С Решение SRB/ES/SRF/2018/03 от 12 април 2018 г. относно изчислението на предварителните вноски за 2018 г. ЕСП одобрява предварителните вноски за 2018 г.

10 С писмо от 27 април 2018 г. Комисията за финансовите пазари и капитали уведомява жалбоподателя, че ЕСП е приел решението си относно предварителните вноски за 2018 г., и му посочва размера на дължимата сума. Размерът на дължимата от жалбоподателя предварителна вноска за 2018 г. възлизал на 1 850 285,83 EUR. Жалбоподателят плаща тази сума на 3 юли 2018 г.

11 На 11 юли 2018 г. ЕЦБ приема решение за отнемане на лиценза на жалбоподателя по предложение на Комисията за финансовите пазари и капитали.

12 С писмо от 17 септември 2018 г. жалбоподателят иска от ЕСП да възстанови част от платената за 2015 г. вноска, ново изчисляване на неговата предварителна вноска за 2018 г. и възстановяване на надвнесените суми, получени като предварителни вноски.

13 С писмо от 17 октомври 2018 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) ЕСП отговаря на жалбоподателя. В това писмо ЕСП най-напред обобщава искането на жалбоподателя, що се отнася, от една страна, до предварителната му вноска за 2018 г., и от друга страна, до предварителната му вноска за 2015 г. По-нататък, що се отнася до предварителната вноска за 2018 г., цитирайки текста на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и член 12, параграф 2 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/63 на Комисията от 21 октомври 2014 година за допълване на Директива 2014/59 по отношение на предварителните вноски в механизмите за финансиране на преструктурирането (ОВ L 11, 2015 г., стр. 44), ЕСП приема, че нито една от разпоредбите на тези два регламента не предвижда исканото от жалбоподателя ново изчисляване или възстановяване. ЕСП посочва, че противно на поддържаното от жалбоподателя в неговото искане, оттеглянето на лиценза на кредитна институция от страна на ЕЦБ представлява промяна на статуса по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. При това положение той счита, че решението на ЕЦБ от 11 юли 2018 г. относно жалбоподателя няма отражение върху дължимата от него годишна вноска за 2018 г., нито го задължава да преизчисли или да възстанови част от въпросната вноска. Накрая, що се отнася до предварителните вноски за 2015 г., ЕСП уточнява, че вноските, събирани от държавите членки, са били прехвърлени в ЕФП в съответствие с член 3, параграф 3 от AIG. Той приема, че образуванията, платили предварителните вноски за 2015 г., чийто лиценз впоследствие е бил отнет, не се ползват от право на възстановяване на тези предварителни вноски, също както не се ползват от право на възстановяване на всяка друга надлежно платена предварителна вноска в съответствие с член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014. С оглед на тези обстоятелства ЕСП стига до извода, че не е в състояние да преизчисли предварителната вноска на жалбоподателя за 2018 г., нито да му възстанови остатъка от платената предварителна вноска за 2015 г., с мотива че лицензът му е бил отнет от ЕЦБ.

II. Производството и исканията на страните

14 На 21 декември 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

15 С определение на председателя на осми състав на Общия съд от 30 април 2019 г. Европейската комисия е допусната да встъпи в производството в подкрепа на исканията на ЕСП.

16 След промяна в съставите на Общия съд с решение от 21 октомври 2019 г. председателят на Общия съд преразпределя делото на нов съдия докладчик, включен в десети състав.

17 С процесуално-организационно действие от 11 май 2020 г. Общият съд приканва страните да отговорят на няколко въпроса.

18 С писма от 4 и 12 юни 2020 г. съответно Комисията и ЕСП отговарят на поставените въпроси.

19 С писмо от 12 юни 2020 г. жалбоподателят отговаря и на поставения му от Общия съд въпрос. С писмо от 29 юни 2020 г. жалбоподателят представя становището си по отговорите на ЕСП и на Комисията на втория въпрос, поставен от Общия съд в рамките на процесуално-организационното действие от 11 май 2020 г.

20 По предложение на десети състав на Общия съд на основание член 28 от своя процедурен правилник Общият съд решава да препрати делото на разширен съдебен състав.

21 В съдебното заседание от 6 юли 2020 г. са изслушани устните състезания на страните и техните отговори на поставените от Общия съд въпроси.

22 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди ЕСП да заплати съдебните разноски.

23 ЕСП моли Общия съд:

– да обяви жалбата за недопустима или евентуално да я отхвърли като неоснователна,

– да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски и направените от него правни разноски.

24 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата като неоснователна,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

III. От правна страна

A. По допустимостта

25 Главното твърдение на ЕСП е, че жалбата е изцяло недопустима. По същество, първо, той поддържа, че обжалваното решение не представлява обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС. ЕСП не упражнил предвидено от закона правомощие с цел да породи правни последици, които са от естество да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят правното му положение. Обжалваното решение имало уведомителен характер. Второ, ЕСП твърди, че се съмнява жалбоподателят да отговаря на условието за пряко засягане. Трето, ЕСП счита, че

жалбоподателят не може да иска отмяна на обжалваното решение за периода преди отнемането на лиценза му, тоест за периода от 23 февруари до 11 юли 2018 г., тъй като в искането му от 17 септември 2018 г. не бил посочен този период.

26 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е отрицателно решение, с което недвусмислено се отхвърля неговото искане. Той счита, че е пряко засегнат от това решение, доколкото е негов адресат. Освен това жалбоподателят поддържа, че в обжалваното решение ЕСП е отхвърлил напълно евентуално ново изчисляване или възстановяване. Следователно той счита, че може да посочи в подкрепа на жалбата си както периода след 23 февруари 2018 г. — датата на решението на ЕСП да не приеме схема за преструктуриране, така и периода след 11 юли 2018 г.

27 На първо място, ще се отнася до обжалваемия характер на обжалваното решение, следва да се припомни, че видно от постоянната съдебна практика, за „обжалваеми актове“ по смисъла на член 263 ДФЕС се приемат всички разпоредби, приети от институциите на Съюза, независимо от тяхната форма, които имат за цел да породят задължителни правни последици (вж. решение от 25 октомври 2017 г., Румъния/Комисия, C-599/15 P, EU:C:2017:801, т. 47 и цитираната съдебна практика).

28 Не представлява подлежащ на обжалване акт по смисъла на член 263 ДФЕС, акт с чисто уведомителен характер (вж. в този смисъл определение от 4 октомври 2007 г., Финландия/Комисия, C-457/06 P, непубликувано, EU:C:2007:582, т. 36).

29 За да се определи дали даден акт поражда задължителни правни последици, следва да се разгледа неговата същност. Тези последици трябва да бъдат преценявани въз основа на обективни критерии, като например неговото съдържание и при необходимост, предвид контекста на приемането му, и на правомощията на приелата го институция (решение от 25 октомври 2017 г., Словакия/Комисия, C-593/15 P и C-594/15 P, EU:C:2017:800, т. 47 и цитираната съдебна практика).

30 В случая, що се отнася до съдържанието на обжалвания акт, следва да се припомни, че с писмо от 17 октомври 2018 г., изпратено до жалбоподателя, ЕСП е отхвърлил искането му, от една страна, да преизчисли предварителната му вноска за 2018 г. и да му възстанови надвнесената сума, и от друга страна, да му възстанови една част от предварителната му вноска за 2015 г. вследствие на оттеглянето на неговия лиценз от ЕЦБ.

31 В обжалваното решение ясно се посочва, че ЕСП счита, че не е в състояние да уважи исканията на жалбоподателя за ново изчисляване и възстановяване поради противоречието им с член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и с член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63.

32 Що се отнася до предварителната вноска за 2018 г., той посочва, че „[н]яма разпоредба [в Регламент № 806/2014 и в Делегиран регламент 2015/63], която да предвижда ново изчисляване или възстановяване в това отношение“. Що се отнася до вноската за 2015 г., ЕСП посочва, че „[и]нституциите, които са платили предварителна вноска за 2015 г. и чийто лиценз впоследствие е бил отнет, нямат право на възстановяване на тази вноска или на всяка друга надлежно платена предварителна вноска“ и че „[т]ова произтича от член 70, параграф 4 от Регламент (ЕС) № 806/2014“. Писмото завършва по следния начин: „С оглед на гореизложеното ЕСП не е в състояние да преизчисли предварителната вноска за 2018 г. или да възстанови „оставащата“ част от предварителната вноска за 2015 г. поради оттеглянето на лиценза на ABLV Bank от ЕЦБ […]“.

33 Така в съдържанието на обжалваното решение се посочва, че то е решаващо и окончателно. Противно на поддържаното от ЕСП, неговото съдържание не е чисто уведомително.

34 Що се отнася до контекста, в който е прието обжалваното решение, следва да се отбележи, че в качеството си на лицензирана кредитна институция до 11 юли 2018 г., установена в участваща в Банковия съюз държава членка, жалбоподателят е трябвало, в съответствие с Директива 2014/59 и Регламент № 806/2014, да участва в създадения от Република Латвия национален фонд за преструктуриране, а след това в ЕФП, посредством предварителни вноски за периода 2015—2018 г.

35 Що се отнася до правомощията, с които ЕСП разполага, следва да се отбележи, че той е единственият компетентен орган за изчисляването на предварителната вноска на всяка институция и за евентуалното ново изчисляване на същата в съответствие с Регламент № 806/2014, по-конкретно член 70, параграф 2 и Делегиран регламент 2015/63 (вж. в този смисъл решения от 3 декември 2019 г., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, т. 45—47 и от 28 ноември 2019 г., Portigon/ЕСП, T-365/16, EU:T:2019:824, т. 71). ЕСП отговаря и за управлението на ЕФП, тоест за ресурсите, създадени посредством предварителните вноски (член 67 от Регламент № 806/2014).

36 С оглед на гореизложеното обжалваното решение е обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС.

37 На второ място, що се отнася до довода, свързан с условието за пряко засягане, от който ЕСП се отказва в съдебното заседание, трябва да се констатира, че жалбоподателят е адресат на акта, чиято отмяна иска. Следователно условията, на които първата част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС подчинява допустимостта на жалбата, са изпълнени.

38 На трето място, ЕСП поддържа, че някои откъси, а именно точки 5, 64 и 65 от жалбата и приложение A.17, могат да се разбират в смисъл, че жалбоподателят иска да си възстанови сумите, които той причислява към периода от 23 февруари до 11 юли 2018 г. включително. ЕСП счита, че ако и доколкото жалбоподателят иска отмяна на обжалваното решение за периода от 23 февруари до 11 юли 2018 г. включително, жалбата трябва да се отхвърли като недопустима.

39 Запитан по този въпрос от Общия съд в съдебното заседание, жалбоподателят твърди, че оспорва обжалваното решение в неговата цялост и иска само отмяната му. Той уточнява, че в рамките на настоящия спор искането за възстановяване на неговата предварителна вноска за 2018 г. се отнася само за периода след оттеглянето на лиценза му.

40 При тези обстоятелства следва да се констатира, че точки 5, 64 и 65 от жалбата и приложение A.17 са в най-добрия случай доводи, които жалбоподателят привежда, за да докаже, че обжалваното решение е неправилно, както впрочем той изтъква в съдебното заседание. Следователно, противно на това, от което може да се опасява ЕСП, настоящата жалба няма за цел възстановяването на сумите, за които се твърди, че са дължими за периода от 23 февруари до 11 юли 2018 г. включително.

41 При това положение направеното от ЕСП възражение за недопустимост не следва да се уважи.

42 Вследствие на това настоящата жалба е допустима.

Б. По същество

43 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага десет основания. С първите три основания жалбоподателят по същество упреква ЕСП, че не е взел надлежно предвид характера pro rata temporis на предварителните вноски. Четвъртото и петото основание са изведени от погрешно тълкуване, от една страна, на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, и от друга страна, на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Шестото основание е изведено от

нарушение на принципите на правната сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. Седмото основание е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност. Осмото основание е изведено от нарушение на максимата nemo auditur propriam turpitudinem allegans. Деветото основание е изведено от нарушение на забраната за извършване на противоречиви действия. Десетото основание е изведено от нарушение на правото на собственост и на свободата на стопанска инициатива.

44 Общият съд счита за уместно първите пет основания да бъдат разгледани заедно. Останалите основания ще бъдат разгледани поотделно, с изключение на основанията, изведени съответно от нарушението на максимата nemo auditur propriam turpitudinem allegans и от нарушение на забраната за извършване на противоречиви действия, които ще бъдат разгледани заедно и накрая.

1. По допустимостта на основанията

45 Що се отнася до допустимостта на основанията в жалбата, ЕСП по същество само поддържа общо че доводите на жалбоподателя са неясни или недостатъчно обосновани.

46 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 76, буква г) от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да посочват предмета на спора и кратко изложение на посочените основания, като това посочване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответника да подготви защитата си, а на Общия съд — да упражни контрол, ако е необходимо, без да разполага с други данни (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 191).

47 Трябва също така да се припомни, че за да е допустим искът или жалбата пред Общия съд, е необходимо по-специално съществените правни и фактически обстоятелства, на които се основава, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (решение от 7 март 2017 г., United Parcel Service/Комисия, T-194/13, EU:T:2017:144, т. 192).

48 В случая, както следва от точки 52—56, 132, 140, 155 и 168 по-долу, доводите, развити от жалбоподателя в десетте повдигнати от него основания, са насочени срещу отговора на ЕСП, даден в обжалваното решение на неговите искания за ново изчисляване и за възстановяване, тъй като този отговор се основавал на неправилно тълкуване на приложимите разпоредби.

49 При все това, общо и без да се засяга посоченото по-нататък в точка 152 по-долу, се налага изводът, че фактическите и правните обстоятелства, на които жалбоподателят основава тези доводи, са разбираеми при прочита на десетте основания на жалбата. Също така трябва да се констатира, че в писмената защита ЕСП е бил в състояние да отговори на тези доводи. Общият съд също не е имал затруднения да установи при прочита на жалбата кои са доводите на жалбоподателя.

50 От изложените по-горе съображения следва, че без да се засяга това, което ще бъде посочено в точка 152 по-долу, доводите на жалбоподателя, развити в десетте основания на жалбата, са допустими с оглед на изискванията на член 76, буква г) от Процедурния правилник.

51 От това следва, че всички изтъкнати от ЕСП доводи, целящи Общият съд да отхвърли основанията на жалбоподателя като недопустими, трябва да се отхвърлят.

2. По първите пет основания, изведени от незачитане на твърдения pro rata temporis характер на предварителните вноски, на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и на член 12 от Делегиран регламент 2015/63

52 Първо, жалбоподателят изтъква, че предварителните вноски се плащат pro rata temporis, тъй като се внасят предварително и за известни определени периоди, през които кредитните институции се ползват от покритието, предоставено от европейската схема за преструктуриране. Най-напред жалбоподателят подчертава, че след като е загубил своето качество на кредитна институция, той вече не се ползва от това покритие. Премахването на риска, който е представлявал жалбоподателят и който е бил покрит от ЕФП, довело до пропорционално намаляване на нуждите от финансиране от ЕФП. Следователно жалбоподателят счита, че има право на частично възстановяване на предварителните си вноски. На следващо място, според него фактът, че през първите осем години на съществуване на ЕФП предварителните вноски за 2015 г. трябва да бъдат приспаднати от годишните вноски, дължими от всяка кредитна институция, е от естество да докаже, че тези вноски имат pro rata temporis характер. Накрая, самият ЕСП признал в Решение SRB/ES/SRF/2018/03, че вноските подлежат на възстановяване, доколкото той твърди, че ако приспадането на вноските от 2015 г. води до отрицателна сума, съответната сума се изплаща на институцията през периода на участие за 2018 г. В това решение се посочвала и хипотезата, при която кредитна институция загубва лиценза си вследствие на сливане. В това отношение жалбоподателят поддържа, че в такъв случай изплатените на ЕФП суми не са загубени, тъй като приспадането по член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/81 на Съвета от 19 декември 2014 година за определяне на еднообразни условия за прилагане на Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на предварителните вноски в Единния фонд за преструктуриране (ОВ L 15, 2015 г., стр. 1) се предоставя на образуването, получено в резултат на сливането.

53 Второ, жалбоподателят твърди, че ЕСП тълкува неправилно член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, съгласно който надлежно получените вноски не се възстановяват. Той счита, че изразът „надлежно получени“ трябва да се тълкува в смисъл, че всяко плащане има причина и следователно може да бъде възстановено, ако причината отпадне. Искането му за възстановяване се основавало по-специално на принципа на забрана на неоснователно обогатяване. Във всеки случай жалбоподателят поддържа, че член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 не се прилага за предварителните вноски за 2015 г. Тези вноски не били „получени“ в съответствие с Регламент № 806/2014, а това било направено в рамките на националната мярка за транспониране на Директива 2014/59.

54 Трето, жалбоподателят счита, че ЕСП тълкува неправилно член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Той поддържа, че текстът на тази разпоредба се отнася по-скоро до „статуса на институцията“ отколкото до „качеството на институция“. Член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 предполагал, че съответният субект остава институция. Според жалбоподателя член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 се прилага в хипотезата, при която правното или фактическо положение на банковата институция може да окаже влияние върху определянето на размера на вноската, но банката продължава да бъде включена в механизма за финансиране на преструктурирането. Случаят на жалбоподателя не бил такъв и следователно тази разпоредба не се прилагала. В подкрепа на доводите си жалбоподателят се позовава и на член 7 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/2361 на Комисията от 14 септември 2017 година относно окончателната схема за вноските за покриване на административните разходи на Единния съвет за преструктуриране (ОВ L 337, 2017 г., стр. 6).

55 Четвърто, жалбоподателят добавя в писмената реплика, че при определени обстоятелства ЕСП приема да бъдат направени нови изчисления и да бъдат възстановени вноските. В това отношение той изтъква, че член 17, параграф 3 от Делегиран регламент 2015/63 допуска новите изчисления и възстановяванията, като се позовава и на член 17, параграф 4 от Делегиран регламент 2015/63.

56 Пето, в становището си по писменото становище при встъпване жалбоподателят изтъква, че настоящото дело се различава от делото, по което е постановено решението от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Настоящото дело се отнасяло до „действителното елиминиране“ на кредитна институция и на нейните депозити, докато горепосоченото дело се отнасяло до поемането на италианска кредитна институция от германска кредитна институция. Така според жалбоподателя от европейска гледна точка сливането по разглежданото дело не е оказало никакво влияние върху участието на институцията във финансирането на ЕФП. Обратно, в настоящото дело жалбоподателят престава да участва във финансирането на ЕФП.

57 ЕСП, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

а) По предварителните вноски за 2018 г.

58 По същество жалбоподателят поддържа, че оттеглянето на лиценза му от ЕЦБ през периода на участие във финансирането, а именно 2018 г., е обстоятелство, което му дава право на ново изчисление pro rata temporis на неговата предварителна вноска за този период и следователно на възстановяване на част от сумите, платени от него като предварителна вноска за 2018 г. Периодът на участие във финансирането за това ново изчисляване обхващал времето от 1 януари до 11 юли 2018 г. Надвзетата сума възлизала на 947 127,55 EUR.

59 Съгласно член 2 от Регламент № 806/2014 този регламент се прилага за кредитни институции, установени в участваща в Банковия съюз държава членка, каквато институция е жалбоподателят. Кредитна институция е предприятие, чиято дейност е да извършва публично привличане на влогове или други възстановими средства и да предоставя кредити за своя сметка в съответствие с член 4, параграф 1, точка 1 от Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1). Кредитните институции трябва да притежават лиценз за упражняване на дейността си, както е предвидено в член 8, параграф 1 от Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 2013 г., стр. 338).

60 Регламент № 806/2014 налага на всяка лицензирана институция, установена в участваща държава членка, да участва в ЕФП най-малко веднъж годишно посредством предварителни вноски. Индивидуалната вноска на всяка институция се изчислява пропорционално на сумата на задълженията ѝ (с изключение на собствения капитал) минус гарантираните депозити, по отношение на съвкупните задължения (с изключение на собствения капитал) минус съвкупните гарантирани депозити, на всички лицензирани институции на териториите на всички участващи държави членки (член 70, параграф 1 от Регламент № 806/2014).

61 Освен това от член 69, параграф 1 от Регламент № 806/2014, както и от член 4, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 следва, че годишното събиране на предварителните вноски на кредитните институции е въведено, за да се гарантира, че в края на първоначален период от осем години, считано от 1 януари 2016 г., наличните финансови средства в ЕФП достигат най-малко 1 % от размера на гарантираните депозити на всички кредитни институции, лицензирани във всички участващи държави членки.

62 За постигането на тази цел член 4, параграф 1 и член 14, параграфи 1—3 от Делегиран регламент 2015/63 задължават ЕСП да изчислява дължимите вноски въз основа на счетоводните данни от най-актуалните одобрени и заверени годишни финансови отчети, които са налице към 31 декември от годината, предхождаща периода на плащане на вноски, придружени от становището на задължителния одитор или на одиторско дружество.

63 Жалбоподателят не оспорва, че към 1 януари 2018 г. е бил лицензирана кредитна институция, установена в участваща държава членка, и че поради това е трябвало да участва в ЕФП. Той не твърди, че с Решение SRB/ES/SRF/2018/03 ЕСП погрешно е изчислил размера на индивидуалната му вноска за 2018 г. За сметка на това той изтъква, че оттеглянето на лиценза му от ЕЦБ на 11 юли 2018 г., считано от този момент, го е изключило от приложното поле на Регламент № 806/2014 и че следователно неговата предварителна вноска за 2018 г. трябвало да бъде преизчислена pro rata temporis.

64 За да се отговори на повдигнатите в рамките на настоящата жалба въпроси за тълкуване и да се определи точният обхват на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и на член 12 от Делегиран регламент 2015/63, следва да се вземе предвид не само текста им, но и контекстът, в който те се вписват, и целите, преследвани от правната уредба, от която те са част (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2005 г., VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 41 и цитираната съдебна практика).

1) По тълкуването на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014

65 Що се отнася, първо, до буквалното тълкуване на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, следва да се припомни, че той предвижда следното:

„Правомерно получените вноски от всеки субект по член 2 [от посочения регламент, тоест по-специално кредитните институции като жалбоподателя,] не се възстановяват на тези субекти“.

66 Буквалното тълкуване на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 потвърждава позицията на ЕСП в обжалваното решение.

67 Така текстът на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 извежда на преден план това, че получените в надлежната форма предварителни вноски не подлежат на възстановяване. Липсата на възстановяване се извежда без всякакво съмнение от отричането, използвано от законодателя. Използваните термини са недвусмислени. Не се споменава възможност предварителните вноски да се коригират въз основа на месечно изчисление, когато дадена институция загуби лиценза си през периода на вноската.

68 Второ, що се отнася до контекста, в който се вписва член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, следва да се припомни, на първо място, че съгласно член 70, параграф 2 от Регламент № 806/2014 всяка година ЕСП трябва да изчислява индивидуалните вноски, за да гарантира, че вноските, дължими от всички институции, лицензирани на териториите на всички участващи държави членки, не надхвърлят 12,5 % от целевото равнище.

69 Следователно освен целевото равнище, което трябва да се постигне в края на първоначалния период, съществува и годишен таван на размера на вноските, които могат да бъдат получени от институциите през дадена година през посочения първоначален период. Така, както правилно подчертава ЕСП, изборът на календарната година като период на участие във финансирането за предварителните вноски е последица от волята на законодателя да гарантира, че тежестта, наложена на институциите през първоначалния период, се разпределя възможно най-равномерно във времето в съответствие с член 69, параграф 2 от Регламент № 806/2014.

Противно на твърденията на жалбоподателя, фактът, че предварителните вноски са годишни, не означава, че те се „отнасят“ до определена година, в резултат на което да трябва непременно да се извършва корекция, когато дадена институция загуби лиценза си през годината.

70 На второ място, от една страна, следва да се отбележи, че предварителните вноски, които захранват ЕФП, се събират от участниците във финансовия сектор преди всяка операция по преструктуриране и независимо от нея (съображение 102 от Регламент № 806/2014). От друга страна, инструментите за преструктуриране могат да се прилагат само за субекти, които са проблемни или има вероятност да станат проблемни, и то само когато това е необходимо за постигане на финансова стабилност в общ интерес (член 18, параграф 1 от Регламент № 806/2014, вж. също съображение 61 от посочения регламент). С други думи, дори и неплатежоспособността на институция, която надлежно е изплатила предварителните си вноски, да е установена или да е предвидима, мярка за преструктуриране може да се предвиди само ако е необходима в обществен интерес. Правната уредба не установява никаква пряка връзка между, от една страна, плащането на предварителната вноска, и от друга страна, преструктурирането на съответната институция. Както изтъква ЕСП, единствено защитата на обществения интерес, а не на индивидуалния интерес на институция, е решаващият фактор за използването на ЕФП (вж. също член 67, параграф 2 от Регламент № 806/2014). Предварителната вноска, изплащана от институция за определен период, не ѝ дава индивидуално право ЕФП да бъде използван, в случай че през посочения период тази институция е станала проблемна или има вероятност да стане такава.

71 Плащането на вноска от дадена институция в ЕФП не гарантира каквато и да било насрещна престация, а цели, в обществен интерес, захранването със средства от ЕФП до минималното равнище, предвидено от законодателя на Съюза с цел да се гарантира стабилността на европейската банкова система.

72 Всъщност от Регламент № 806/2014, и по-специално от членове 14 и 18, член 67, параграф 2 и член 70, както и от съображения 19, 100, 102 и 104 от посочения регламент следва, че рискът, който ЕФП покрива, е този, който целият финансов сектор поема върху стабилността на финансовата система и следователно върху националните бюджети. Както обаче следва от съображение 100 от Регламент № 806/2014, законодателят е счел, че целият финансов сектор трябва да финансира стабилизирането на финансовата система. В случая в качеството си на участник във финансовия сектор на 1 януари 2018 г. жалбоподателят е платил задължителната си вноска в ЕФП.

73 По тази причина предварителните вноски не могат да се разглеждат като застрахователни премии, при които са възможни месечни вноски и възстановяване, когато институцията, която ги е изплатила, загуби лиценза си през годината, както изтъква жалбоподателят в подкрепа на доводите си. По същите съображения доводът, изведен от това, че институцията, която изчезва през годината на вноската, водела до намаляване на подлежащите на покриване рискове и следователно до намаляване на нуждите от финансиране от ЕФП, може само да бъде отхвърлен.

74 Трето, що се отнася до целта, преследвана с Регламент № 806/2014 и с Делегиран регламент 2015/63, следва да се припомни, че годишното събиране на предварителните вноски на кредитните институции е въведено, за да се гарантира, че в края на първоначален период от осем години, считано от 1 януари 2016 г., наличните финансови средства в ЕФП ще достигнат най-малко 1 % от размера на гарантираните депозити на всички кредитни институции, лицензирани във всички участващи държави членки (вж. т. 61 по-горе).

75 Ако обаче ЕСП трябваше да взема предвид промените в правното и финансовото положение на кредитните институции през съответния период на вноски, той трудно би могъл да изчисли по надежден и стабилен начин дължимите от всяка от тях вноски и да преследва целта,

изразяваща се в постигането в края на първоначалния период на поне 1 % от размера на гарантираните депозити на всички лицензирани институции на територията на държава членка, доколкото новото изчисляване на вноските на дадена институция неминуемо се отразява върху сумата, дължима от останалите кредитни институции.

76 Предвид момента и целта на събирането на предварителните вноски следва да се констатира, че противно на твърденията на жалбоподателя, загубата на лиценз от дадена институция през периода на вноската не ѝ дава право на ново изчисляване pro rata temporis на нейната предварителна вноска за този период и следователно на възстановяване на част от вноската, изплатена за този период. В заключение, ЕСП не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е тълкувал член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 в смисъл, че тази разпоредба не му позволява да преизчисли pro rata temporis предварителната вноска за 2018 г. на жалбоподателя, нито да му възстанови твърдяната надвзета сума.

2) По тълкуването на член 12 от Делегиран регламент № 2015/63

77 Що се отнася до доводите на жалбоподателя във връзка с член 12 от Делегиран регламент 2015/63, следва в самото начало да се припомни текстът на тази разпоредба:

„1. Когато става въпрос за институция, която отскоро е под надзор само за част от период на плащане на вноски, частичната вноска се определя чрез прилагане на методиката по раздел 3 спрямо размера на нейната годишна вноска, изчислен през следващия период на плащане на вноски в зависимост от броя на пълните месеци от периода на плащане на вноски, за които институцията е под надзор.

2. Промяната на статуса на институцията, включително на малка институция, по време на период на плащане на вноски не оказва влияние върху годишната вноска, която трябва да бъде платена през тази конкретна година“.

78 В обжалваното решение ЕСП приема, че отнемането на лиценза на кредитна институция от ЕЦБ представлява промяна на статуса по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. При това положение решението на ЕЦБ от 11 юли 2018 г. да отнеме лиценза на жалбоподателя не се отразява на размера на дължимата от него годишна вноска за 2018 г.

79 Жалбоподателят поддържа по същество, че текстът на тази разпоредба се отнася до „статуса на институцията“, не до „качеството на институция“. Според жалбоподателя член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 предполага, че съответният субект продължава да е кредитна институция и следователно не се прилага към неговото положение. В отговора си от 12 юни 2020 г. на писмения въпрос на Общия съд жалбоподателят уточнява и потвърждава в съдебното заседание, че не само член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 не се прилага, но и член 12, параграф 1 от посочения регламент не е релевантен за настоящото дело.

80 В това отношение по делото, по което е постановено решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), Съдът е приел, що се отнася до понятието „промяна на статуса“ по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63, че за целите на прилагането на посочения делегиран регламент това понятие трябва да се разглежда като самостоятелно понятие на правото на Съюза, което трябва да се тълкува еднакво на територията на всички държави членки (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 33).

81 Най-напред Съдът отбелязва, че изразът „промяна на статуса“ може да обхване всякакъв вид промяна в правното или фактическото положение на дадена институция, която може да окаже влияние върху прилагането на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Това

тълкуване се потвърждава от израза „включително на малка институция“, който сочи, че промяната в размера на дадена институция, която е релевантна за целите на прилагането на разпоредбите в полза на малките институции, представлява само едно от положенията, за които се отнася посочената разпоредба (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 35 и 36).

82 По-нататък Съдът уточнява, че член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 се отнася по принцип до промените, които могат да засегнат дадена институция, докато член 12, параграф 1 от този делегиран регламент пояснява метода на изчисление, който по изключение се прилага за институция, която е под надзор само за част от периода на плащане на вноски (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 38). Тогава той приема, че тъй като член 12, параграф 1 от Делегиран регламент 2015/63 установява дерогация от общото правило по параграф 2 от посочения член, той следва да се тълкува стеснително, като не допуска тълкуване, което излиза извън тази изрично предвидена в посочения регламент единствена хипотеза (вж. решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 39 и цитираната съдебна практика). Въз основа на това Съдът стига до извода, че по отношение на операция, която се състои в промяна на статуса по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63, не се прилага предвиденото в член 12, параграф 1 от този делегиран регламент изчисление на вноската (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 40).

83 Накрая, Съдът отбелязва с оглед на Директива 2014/59, Регламент № 806/2014 и Делегиран регламент 2015/63, че годишното събиране на предварителните вноски на кредитните институции е било въведено, за да се гарантира, че в края на първоначалния период ще бъде достигнато целевото равнище. Съдът приема, че за да се даде възможност на органите за преструктуриране да изчислят надеждно предварителните вноски и следователно да постигнат целта, преследвана от Директива 2014/59, Регламент № 806/2014 и Делегиран регламент 2015/63, понятието „промяна на статуса“, предвидено в член 12, параграф 2 от посочения делегиран регламент, трябва да се разбира в широк смисъл (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 44). Съдът е постановил, че това понятие трябва да се тълкува в смисъл, че включва операция, чрез която през годината институция престава да бъде под надзора на орган за преструктуриране вследствие на трансгранично сливане чрез вливане в нейното дружество майка и поради това тази операция не засяга задължението на тази институция да заплаща в пълен размер предварителните вноски, дължими за въпросната година на плащане на вноските (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 48).

84 В конкретния случай следва да се приеме, поради същите причини като изложените в точки 80—83 по-горе, че оттеглянето на лиценза на кредитна институция от ЕЦБ трябва да се счита за промяна на статуса по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Всъщност, както подчертава Съдът в точка 43 от решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), ако орган за преструктуриране, като ЕСП, трябваше да отчита настъпилите през съответната година промени в правното и финансовото положение на институциите, той трудно би могъл да изчисли надлежно редовните вноски, които се дължат през следваща година, и следователно да преследва предвидената в Регламент № 806/2014 цел да се достигне в края на първоначалния период поне 1 % от размера на гарантираните депозити на всички лицензирани институции на участващите държави членки (вж. т. 60—62 по-горе). Вследствие на това предвиденото в член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 понятие „промяна на статуса“ трябва да се разбира в смисъл, че включва прекратяването на дейността на дадена институция поради загубата на лиценза ѝ през периода на плащане на вноските.

85 От гореизложеното следва, че обстоятелството, че даден субект престава да упражнява дейността си като кредитна институция през периода на плащане на вноските поради отнемането на лиценза му, не оказва влияние върху задължението му да изплати цялата предварителна вноска, дължима за посочения период на участие във финансирането. Следователно ЕСП не е допуснал грешка в това отношение в обжалваното решение. Следователно жалбоподателят не може да упреква ЕСП, че не е преизчислил pro rata temporis неговата предварителна вноска за 2018 г. и че не му е възстановил претендираната надвнесена сума.

86 Този извод не се поставя под съмнение от връзката, която жалбоподателят се опитва да установи между понятието „статус“ по смисъла на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 и това по смисъла на член 7 от Регламент 2017/2361. Противно на твърденията на жалбоподателя, понятието „промяна на статуса“ не може да се разбира като отнасящо се единствено до положение, при което дадено предприятие преминава от една категория, определена в член 4, параграф 1 от Регламент 2017/2361, към друга. Както правилно подчертава Комисията, предметът и целта на Делегиран регламент 2015/63 и тези на Регламент 2017/2361 са различни. Последният се отнася до системата на вноски в административните разходи на ЕСП. Вноските, уредени с Делегиран регламент 2015/63, са вноски в обществен интерес в ЕФП, докато уредените с Регламент 2017/2361 вноски покриват обема на работата и съответните разходи, причинени от субект, който се намира под пряката отговорност на ЕСП (вж. съображение 5 от Делегиран регламент 2017/2361).

87 Разбира се, жалбоподателят представя доводи, целящи да разграничат настоящото дело от делото, по което е постановено решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). В това отношение той изтъква, че ако по това дело действително е имало „промяна на статуса“, това е така, защото италианският субект не е напуснал единния механизъм за преструктуриране на кредитни институции и някои инвестиционни посредници (ЕМП), а е станал клон на германска институция. Без да се пренебрегва действителността на тези разлики, се налага изводът, че те могат само да бъдат без значение за направения в точка 84 по-горе извод. Всъщност изразът „промяна на статуса“ включва всякакъв вид промени в правното или фактическото положение на институция, които могат да имат отражение с оглед на прилагането на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Загубата на лиценз обаче без съмнение представлява промяна както в правното, така и във фактическото положение на кредитна институция. Нещо повече, член 12, параграф 2 от посочения регламент, който предвижда, че промяната на статуса на дадена институция не оказва влияние върху задължението на посочената институция да плаща редовните годишни вноски, дължими за въпросната година, се отнася по принцип до промените, които могат да засегнат дадена институция, докато член 12, параграф 1 от този регламент пояснява метода на изчисление, който по изключение се прилага спрямо институция, която е под надзор само за част от периода на плащане на вноски. Като се има предвид, че тази последна разпоредба, доколкото въвежда изключение от общото правило по член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63, трябва да се тълкува стриктно и не допуска тълкуване, излизащо извън рамките на единствената изрично предвидена в посочения регламент хипотеза, загубата на лиценз задължително попада в обхвата на посочения член 12, параграф 2.

88 Жалбоподателят счита също, че за разлика от положението, разглеждано в делото, по което е постановено решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), окончателното му изключване от системата за преструктуриране засяга целевото равнище. В това отношение е достатъчно да се констатира, в светлината на използваната от законодателя формулировка в член 12 от Делегиран регламент 2015/63, че той е решил, че промяна на статуса на институция по време на периода на плащане на вноски не оказва влияние върху годишната вноска, дължима за въпросната година, независимо от последиците, които тази промяна в статуса би могла да има върху гарантираните депозити или целевото равнище.

89 От това следва, че член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 се прилага спрямо положението на жалбоподателя. Следователно доводите на същия в това отношение трябва да се отхвърлят.

90 Останалите изложени от жалбоподателя доводи, разгледани по-нататък, също не поставят под въпрос горните изводи, изведени от анализа на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и на член 12 от Делегиран регламент 2015/63.

3) По другите доводи на жалбоподателя

91 Останалите доводи на жалбоподателя целят по същество да докажат твърдяното неоснователно обогатяване на ЕФП, естеството pro rata temporis на предварителните вноски и възможността за възстановяване на тези вноски. В подкрепа на доводите си жалбоподателят се позовава на принципа на забрана на неоснователното обогатяване, решение SRB/ES/SRF/2018/03, член 17, параграфи 3 и 4 от Делегиран регламент 2015/63 и член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81.

i) По твърдяното неоснователно обогатяване на ЕФП

92 Жалбоподателят твърди, че член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, и по-специално изразът „правомерно получените вноски“, трябва да се тълкува с оглед на принципа за забрана на неоснователното обогатяване. Според него всяко плащане има определено основание и обслужва определена цел, и следователно може да бъде възстановено, ако основанието отпадне или ако целта не е постигната. В настоящия случай това означавало, че предварителните вноски трябва да бъдат преизчислени в зависимост от периода, през който дадена институция е поставена под ефективен надзор, като в противен случай ЕФП би се обогатил неоснователно.

93 Следва да се припомни, че за да бъде уважен иск за връщане поради неоснователно забогатяване, е необходимо да се докаже обогатяване без валидно правно основание и свързано с това обогатяване обедняване на ищеца (вж. в този смисъл решение от 28 юли 2011 г., Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, т. 53).

94 В конкретния случай е безспорно, че правното основание на обжалваното решение са били член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и член 12 от Делегиран регламент 2015/63. Освен това от изложените в точки 65—76 по-горе констатации следва, че както е приел ЕСП в обжалваното решение, прилагането на посочените членове не може да доведе до ново изчисляване на предварителната вноска за 2018 г. на жалбоподателя и следователно до възстановяването на част от платената от него сума.

95 Следва обаче да се отбележи, че жалбоподателят не поставя под въпрос правното основание, на което се основава обогатяването на ЕФП, произтичащо от обжалваното решение. Всъщност писмените становища на жалбоподателя не съдържат изрично или имплицитно никакво възражение за незаконосъобразност, свързано с член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и с член 12 от Делегиран регламент 2015/63.

96 Ето защо следва да се приеме, че отказът на ЕСП да извърши възстановяване се основава на валидно правно основание и не може да представлява неоснователно обогатяване. При това положение следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя относно твърдяното неоснователно обогатяване на ЕФП.

ii) По доводите, изведени от нарушение на решение SRB/ES/SRF/2018/03

97 Жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение нарушава решение SRB/ES/SRF/2018/03, тъй като в последното ЕСП изрично признал характера pro rata temporis на предварителните вноски, както и възможността за тяхното възстановяване. По-специално жалбоподателят изтъква точки 39 и 40 от посоченото решение.

98 В това отношение следва да се припомни, че в съответствие с постоянната съдебна практика обичайна практика на институция, орган, служба или агенция на Съюза не може да има предимство пред нормите на Договорите или пред нормите, приети по силата на Договорите (вж. в този смисъл решения от 23 февруари 1988 г., Обединено кралство/Съвет, 68/86, EU:C:1988:85, т. 24 и от 9 август 1994 г., Франция/Комисия, C-327/91, EU:C:1994:305, т. 36). От това следва, че решение на ЕСП не може да има за последица изменение на съдържанието на приложимите в случая законови разпоредби.

99 Следователно доводите на жалбоподателя, с които той цели да докаже, че в решение SRB/ES/SRF/2018/03 самият ЕСП признал характера pro rata temporis или възможността за възстановяване на предварителните вноски, са неотносими.

100 При всички случаи тези доводи също са неоснователни. Всъщност най-напред следва да се отбележи, че съгласно член 103 от Директива 2014/59 латвийският орган за преструктуриране е определил и събрал предварителната вноска за 2015 г. на жалбоподателя. Тази вноска е била прехвърлена на ЕФП съгласно член 3, параграф 3 от AIG. По-нататък следва да се припомни, че по принцип целевото равнище трябва да бъде достигнато в края на осемгодишен период. Накрая, по време на този период изчисляването на индивидуалната вноска на всяка институция се обуславя от два фактора: първо, годишна горна граница (общият размер на получените вноски не трябва да надвишава 12,5 % от целевото равнище на ЕФП за година), и второ, задължението в изчислението на индивидуалните вноски да се включат вноските, получени по силата на Директива 2014/59, като се приспаднат от дължимата от всяка институция сума. За да изпълни това задължение, предвидено в член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81, ЕСП взема предвид получените от участващите държави членки вноски, като ги приспада от дължимата от всяка институция сума линейно. Например при изчисляването на предварителната му вноска за 2018 г. от платената от жалбоподателя сума за 2015 г. е приспадната една осма от сумата, която той дължи като предварителна вноска за 2018 г.

101 При това положение, противно на поддържаното от жалбоподателя, фактът, че съгласно точка 40 от решение SRB/ES/SRF/2018/03 подобно приспадане може да доведе до отрицателна индивидуална вноска и вследствие на това съответната сума бъде изплатена на засегнатата институция, е само резултат от посочените по-горе фактори. Противно на поддържаното от жалбоподателя, не става въпрос нито за признаването от страна на ЕСП на характера pro rata temporis на предварителните вноски, нито на възможността те да бъдат възстановени (вж. също т. 127 по-горе).

102 Също така изтъкнатата от жалбоподателя точка 39 от решение SRB/ES/SRF/2018/03 не може да подкрепи доводите му. Наистина, съгласно тази точка, ако през първоначалния период дадена институция загуби банковия си лиценз вследствие на сливане, предвиденото в член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81 приспадане се предоставя на поглъщащата институция, създадена от сливането. За тази цел обаче в точка 39 се уточнява, че поглъщащата институция трябва да продължи да плаща предварителни вноски в ЕФП. Следователно това положение се различава от положението на жалбоподателя в настоящия случай.

103 Ето защо твърдението за нарушение, изведено от несъобразяването с това решение, трябва да се отхвърли като неотносимо и във всички случаи като неоснователно.

iii) По доводите, изведени от неспазването на член 17 от Делегиран регламент 2015/63

104 Жалбоподателят изтъква, че съгласно член 17, параграфи 3 и 4 от Делегиран регламент 2015/63 всяка вноска може да бъде предмет на последващи корекции.

105 Най-напред следва да се отбележи, че тези разпоредби, на които се основава жалбоподателят, са формулирани по следния начин:

„3. Когато информацията, предоставена от институциите на органа за преструктуриране, подлежи на преизчисления или преразглеждания, органът за преструктуриране коригира годишните вноски в съответствие с актуализираната информация при изчисляването на годишната вноска на тази институция за следващия период на плащане на вноски.

4. Всяка разлика между годишната вноска, изчислена и изплатена въз основа на информацията, обект на преизчисление или преразглеждане, и годишната вноска, която следва да се плати след корекцията на годишните вноски, се отразява в размера на годишната вноска, дължима за следващия период на плащане на вноски. Тази корекция се прави чрез намаляване или увеличаване на вноските за следващия период на плащане на вноски“.

106 По-нататък следва да се припомни контекстът на тази разпоредба. Институциите трябва да предоставят цялата информация, посочена в член 14 от Регламент 2015/63, в предвидените в този член срокове. Тази информация се отнася до финансовата година, предхождаща периода на плащане на вноски. В случая жалбоподателят не твърди, че информацията, която е представил по силата на член 14 от Делегиран регламент 2015/63 за периода на вноската за 2018 г. (или за всеки друг период на плащане на вноските), е била предмет на последващо преизчисление или преразглеждане. За сметка на това той изтъква, че „предоставената от дадена институция информация може да се окаже от предварително естество“, „тъй като не е ясно дали институцията ще продължи дейността си през въпросната година, по-специално когато институцията възнамерява да върне банковия си лиценз и да преустанови дейността си като кредитна институция в определен момент от годината, без все още да е определена конкретната дата“. Така от член 17 от Делегиран регламент 2015/63 той прави извода, че всяка вноска може да бъде предмет на големи последващи корекции, независимо дали това се дължи на промяна в обстоятелствата спрямо предходната година или на ново изчисление на минала вноска.

107 Това предложено от жалбоподателя тълкуване на член 17 от Делегиран регламент 2015/63 обаче не се подкрепя от текста на тази разпоредба. Решението на акционерите на жалбоподателя за извършване на ликвидация и неговите последици не са нито приравними, нито сравними със счетоводните преизчисления или преразглеждания, на които могат да бъдат предмет данните, посочени в член 14 от Регламент 2015/63. Член 17, параграфи 3 и 4 от Делегиран регламент 2015/63 уточнява, че отчитането на актуализираната информация се прави „за следващия период на плащане на вноски“. Следователно тази разпоредба не се отнася до положения като това на жалбоподателя, в които институция излиза извън системата за преструктуриране.

108 Накрая, тълкуване на член 17 от Делегиран регламент 2015/63 в посочения от жалбоподателя смисъл би било несъвместимо с член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и с член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63, както са тълкувани по-горе.

109 Следователно жалбоподателят не може надлежно да се позове на член 17 от Делегиран регламент 2015/63 нито за да докаже характера pro rata temporis на предварителните вноски, нито за да подкрепи искането си за ново изчисляване на размера на неговата предварителна вноска за 2018 г. и за възстановяване на част от нея. Следователно доводите му в това отношение трябва да се отхвърлят.

iv) По доводите, изведени от нарушение на член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81

110 В становището си, представено на 29 юни 2020 г., и в съдебното заседание жалбоподателят сочи, че не е нормално съгласно член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81 неотменимите ангажименти за плащане на институция, която вече не попада в приложното поле на Регламент № 806/2014, да могат да бъдат отменени и свързаните с тях обезпечения да могат да бъдат върнати, а паричните вноски да не могат да бъдат възстановени.

111 В това отношение се налага изводът, че специални разпоредби уреждат неотменимите ангажименти за плащане, които, както уточнява член 70, параграф 3 от Регламент № 806/2014, не могат да надхвърлят 30 % от общия размер на вноските, набрани съгласно този член. Тези ангажименти имат различно естество от това на предварителните вноски, поради което законодателят на Съюза е счел за необходимо да ги подчини на специален режим. В това отношение фактът, че член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81 се отнася само до посочените ангажименти, с изключение на предварителните вноски, изразява волята на законодателя да не прилага спрямо тях правилото, предвидено в тази разпоредба. Следователно член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81 не следва да се прилага по аналогия към вноските, посочени в член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, както по същество поддържа жалбоподателят. Следователно доводът му, основан на член 7, параграф 3 от Регламент за изпълнение 2015/81, трябва да се отхвърли.

б) По предварителната вноска за 2015 г.

112 По същество жалбоподателят поддържа, че доколкото през целия първоначален период ЕСП трябва, когато изчислява индивидуалната вноска на институция, да приспада от дължимата от тази институция сума вноските за 2015 г., които са определени и получени от нейната държава членка, когато институция загуби лиценза си през посочения период, ЕСП трябвало да ѝ възстанови остатъка от платената от нея предварителна вноска за 2015 г. В случая на жалбоподателя размерът на този остатък възлизал на 836 320,40 EUR.

113 Жалбоподателят не оспорва, че към този момент е трябвало да плати определения размер от Комисията за финансовите пазари и капитали. За сметка на това той изтъква, че доколкото една осма от сумата, изплатена като предварителна вноска за 2015 г., е била приспадната от всяка от годишните му вноски в ЕФП, вноските за 2015 г. всъщност били „авансови плащания за първите осем години на ЕФП“. Жалбоподателят счита, че тъй като вече не попада в приложното поле на Регламент № 806/2014 за периода 2019—2023 г. поради отнемането на лиценза му, останалите 5/8 от тези „авансови плащания“ трябва да му бъдат възстановени.

114 В обжалваното решение ЕСП сочи, че вноските, събирани от участващите държави членки за 2015 г., са били прехвърлени в ЕФП по силата на член 3, параграф 3 от AIG. Съгласно това решение образуванията, които са платили предварителни вноски за 2015 г. и на които впоследствие е отнет лицензът, нямат право на възстановяване на тези вноски, както следвало от член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014.

115 В това отношение следва да се припомни, че учредяването през 2015 г. на националните фондове за преструктуриране, предвидено в Директива 2014/59 и в Делегиран регламент 2015/63, е било съчетано с предвиденото учредяване през 2016 г. на единен фонд за преструктуриране между държавите членки, участващи в Банковия съюз, на основание на Регламент № 806/2014, с цел постепенно да замени националните фондове за преструктуриране.

116 В този контекст, на първо място, съгласно член 130, параграф 1 от Директива 2014/59 държавите членки е трябвало да удържат предварителните вноски от институциите, одобрени на тяхна територия, считано от 1 януари 2015 г. За тази цел държавите членки е трябвало да гарантират, че задължението за плащане на предварителните вноски подлежи на изпълнение по силата на тяхното национално право и че дължимите вноски са платени в пълен размер (член 103, параграф 4 от Директива 2014/59).

117 На второ място, така получените от държавите членки вноски преди датата на прилагане на AIG, а именно 1 януари 2016 г., са били прехвърлени към ЕФП в съответствие с член 3 от това споразумение. След прехвърлянето им в ЕФП не се прави никакво разграничение между вноските в зависимост от годината или правното основание, по силата на което те са били събрани. Вноските за 2015 г. и тези за следващите години се обединяват по заместим начин в посочения фонд.

118 В случая от преписката е видно, че вноската, чието частично възстановяване иска жалбоподателят, е предварително платената вноска за 2015 г., чийто размер е бил определен от латвийския орган за преструктуриране в съответствие с член 103 от Директива 2014/59.

119 По този въпрос член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81, озаглавен „Специфични корекции през първоначалния срок“, гласи:

„По време на първоначалния срок, когато се изчисляват индивидуалните вноски на всяка институция, Съветът за преструктуриране взема предвид вноските, набрани от участващите държави членки в съответствие с членове 103 и 104 от Директива 2014/59/ЕС и прехвърлени към [ЕФП] съгласно член 3, параграф 3 от [AIG], като ги приспада от сумата, дължима от всяка институция“.

120 Следва да се констатира, че нито текстът, нито контекстът на тази разпоредба могат да подкрепят доводите на жалбоподателя.

121 Всъщност в тази разпоредба изобщо не се споменава право на възстановяване на вноските за 2015 г., в случай че дадена институция излезе от системата за преструктуриране през първоначалния период (2016—2023). Член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81 също не предвижда, че вноските за 2015 г. са „авансови плащания за първите осем години на ЕФП“.

122 Що се отнася до контекста на тази разпоредба, целта на Регламент за изпълнение 2015/81 е, както подчертава ЕСП, да се уточнят условията за изчисляване на вноските за всяка институция (член 1 от Регламент за изпълнение 2015/81).

123 Посоченият регламент се прилага за институциите, от които се събират вноски съгласно член 70 от Регламент № 806/2014 (член 2 от Регламент за изпълнение 2015/81). Що се отнася до член 8 от Регламент за изпълнение 2015/81, в него се посочва подробно коригираният метод на изчисляване на годишните вноски, който се прилага чрез дерогация през първоначалния период. В това отношение съображение 6 от Регламент за изпълнение 2015/81 уточнява, че предвиденото в член 8, параграф 2 от този регламент приспадане има за цел да „включи“ сумите, прехвърлени в съответствие с член 3, параграф 3 от AIG, при изчисляването на индивидуалните вноски. Когато институция загуби своя лиценз, тя не следва повече да плаща вноските на основание член 70 от Регламент № 806/2014 в бъдеще и следователно за нея вече не се отнася методът на изчисление, изложен в член 8 от Регламент за изпълнение 2015/81. В това отношение член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81 предвижда, че приспадането се прилага към „сумата, дължима от всяка институция“. Както основателно отбелязват ЕСП и Комисията, това приспадане се извършва само докато съществува задължението за плащане на вноски.

124 Освен това в съображение 12 от AIG се уточнява, че прехвърлянето на вноските за 2015 г. към ЕФП е имало за цел да укрепи финансовите възможности на този фонд още от създаването му. Така предвиденото в член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81 приспадане позволява на ЕФП още през първото шестмесечие на влизането си в сила да разполага със средства, равностойни на две годишни вноски, като същевременно се увери, че прехвърлянето на получените през 2015 г. суми на този фонд не създава неравновесие между съответните институции, що се отнася до поделянето на финансовата тежест.

125 Така, както изтъква ЕСП, член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81 отразява прогресивния преход от национален механизъм към единен взаимоспомагателен европейски механизъм и необходимостта да се осигури ефикасност на ЕМП в най-кратки срокове.

126 С оглед на гореизложеното от нито една от релевантните разпоредби, и по-специално от член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81, не следва, както твърди жалбоподателят, че вноските за 2015 г. са „авансови плащания за първите осем години на ЕФП“ и че следователно те трябва да бъдат възстановени, когато дадена институция излезе от приложното поле на Регламент № 806/2014.

127 Разбира се, не може да се изключи възможността изчисляването на годишната вноска на дадена институция например за 2018 г. да доведе, вследствие на приспадането на вноската за 2015 г., до отрицателна сума и до плащане на съответната сума на тази институция. При все това не става въпрос за възстановяване в смисъла, в който го разбира жалбоподателят, основано на принципа pro rata temporis. Всъщност посоченото изчисление не е нищо друго освен математическа операция, извършена за определяне на размера на годишната вноска на посочената институция за 2018 г. — сума, която може да бъде отрицателна, ако подлежащата на приспадане част от вноската за 2015 г. е по-висока от вноската, изчислена за 2018 г. Следователно в тази хипотеза изплатената на институцията сума е само последица от резултата от това изчисление. По-конкретно, в момента на събирането на предварителните вноски за 2018 г. националният орган за преструктуриране прехвърля част от сумите, получени от другите институции, на институция или институции, чийто размер на годишната вноска, след приспадане на вноската за 2015 г., е отрицателен. При това положение, противно на поддържаното от жалбоподателя, точка 40 от решение SRB/ES/SRF/2018/03, в която именно се споменава това положение, също не подкрепя доводите, въз основа на които той иска частично възстановяване на неговата предварителна вноска за 2015 г. Такъв е и случаят с точка 39 от решение SRB/ES/SRF/2018/03 поради вече изложените в точка 98 по-горе причини.

128 Освен това, макар размерът на вноските за 2015 г. да е бил определен от националните органи за преструктуриране, съгласно Директива 2014/59 тези вноски следва да се считат за вноски в ЕФП на същото основание като изчислените от ЕСП съгласно член 70 от Регламент № 806/2014. Както бе припомнено в точка 117 по-горе, след прехвърлянето им вноските се обединяват по заместим начин в ЕФП. Ето защо следва да се приеме, както прави ЕСП в обжалваното решение, че се прилага член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014, съгласно който надлежно получените вноски не се възстановяват.

129 При това положение, тъй като жалбоподателят не оспорва, че правилно е платил своята предварителна вноска за 2015 г., ЕСП е можел с оглед на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и предвид всичко изложено по-горе да приеме, както е направил, че не е в състояние да пристъпи към поисканото възстановяване.

в) Заключение

130 От разглеждането на първите пет основания, изтъкнати от жалбоподателя, е видно, че ЕСП не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че оттеглянето на лицензa на институция от ЕЦБ през периода на плащане на вноски не е обстоятелство, което дава право на тази институция на ново изчисляване pro rata temporis на нейната предварителна вноска за този период и като е решил вследствие на това да не възстанови на жалбоподателя част от сумата, платена от същия като предварителна вноска за 2018 г. Освен това ЕСП не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че оттеглянето на лицензa на институция от ЕЦБ през първоначалния период не е обстоятелство, което дава на тази институция право на възстановяване на остатъка от нейната предварителна вноска, платена за 2015 г.

131 При тези условия първите пет основания на жалбоподателя следва да се отхвърлят.

3. По шестото основание, изведено от нарушение на принципите на правна сигурност и защита на оправданите правни очаквания

132 В рамките на шестото основание жалбоподателят изтъква, че в съответствие с принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания ЕСП може да наложи тежест на институциите само при условие че правната уредба ясно предвижда, че такава тежест се налага. Освен това няма разпоредба, която изрично да предвижда, че вноските могат да се запазват, когато дадено образувание престане да бъде институция, обект на надзор, през период на плащане на вноски. Безпристрастен и обективен наблюдател не очаквал вноските да се запазват по този начин. Следователно жалбоподателят упреква ЕСП, че не е информирал съответните институции за тълкуването си на посочената правна уредба.

133 ЕСП, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

134 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на правна сигурност изисква правната уредба да бъде ясна и точна, така че правните субекти да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения, и прилагането ѝ да бъде предвидимо за тях (вж. в този смисъл решения от 14 април 2005 г., Белгия/Комисия, C-110/03, EU:C:2005:223, т. 30 и от 12 декември 2013 г., Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 44).

135 Освен това правото на позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания предполага наличието на три условия. Първо, администрацията трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са такива, че да могат да породят оправдано очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да са съобразени с приложимите норми (вж. решение от 9 септември 2011 г., Deltafina/Комисия, T-12/06, EU:T:2011:441, т. 190 и цитираната съдебна практика).

136 Съгласно член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 надлежно получените помощи не се възстановяват. Тази разпоредба е ясна и точна и не съдържа никакво изключение или смекчаване. Фактът, че не съдържа уточнение относно приложното ѝ поле, показва, че то е универсално. Следователно тя позволява на правните субекти да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения, тъй като прилагането ѝ е предвидимо за последните.

137 Противно на поддържаното от жалбоподателя, решението на ЕСП да не му възстанови надлежно платените от него предварителни вноски, с оглед на изложените по-горе съображения, не било непредвидимо. Следователно ЕСП не може да бъде упрекнат, че не е

уведомил предварително съответните институции за своето тълкуване на релевантните разпоредби, независимо дали става въпрос за вноските, платени за 2015 г., или за вноските, плащани за всяка от годините на първоначалния период.

138 Освен това самият факт, че член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 не уточнява изрично, че се прилага към конкретното положение на жалбоподателя, не представлява, по смисъла на съдебната практика, конкретно уверение, предоставено от администрацията, което може да породи оправдани правни очаквания, че вноските ще му бъдат възстановени. Освен това прочитът на решение SRB/ES/SRF/2018/03 позволява да се констатира, че противно на твърденията на жалбоподателя, ЕСП не признава възможността за възстановяване на предварителните вноски. Ако въпреки това го направи, това би било в разрез приложимите норми и следователно жалбоподателят не би могъл да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

139 Ето защо шестото основание, изведено от нарушение на принципите на правна сигурност и на защита на оправданите правни очаквания, трябва да се отхвърли.

4. По седмото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност

140 Жалбоподателят изтъква общо, че всяка друга мярка, освен възстановяването pro rata temporis на сумите, платени като предварителни вноски, на институцията, чийто лиценз е бил отнет, е непропорционална. По-специално той счита, че размерът на вноските трябва да бъде пропорционален на рисковете, свързани със съответната институция. Той извежда на преден план две положения: от една страна, положението, при което ЕСП запазвал цялата годишна вноска на институция, макар последната да е загубила това си качество след първия месец или първия ден от годината, от друга страна, положението, при което ЕСП получавал почти два пъти по-високи вноски, тъй като институция е прехвърлила дейностите си на друго образувание в началото на годината, в резултат на което е загубила качеството си на институция, а другото образувание се е превърнало в институция. Освен това според него налагането на толкова голяма тежест на институциите, които могат да бъдат предмет на производство по несъстоятелност, а именно институциите, по отношение на които ЕСП е решил да не приема мярка за преструктуриране, утежнява неблагоприятните последици от несъстоятелността им.

141 ЕСП, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

142 Съгласно постоянната съдебна практика принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да са годни да осъществят легитимните цели, преследвани от съответната правна уредба, и да не надхвърлят необходимото за постигането на тези цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели (вж. решение от 4 май 2016 г., Philip Morris Brands и др., C-547/14, EU:C:2016:325, т. 165 и цитираната съдебна практика).

143 Следва да се припомни, че целта, преследвана с годишното събиране на предварителните вноски на кредитните институции, както е предвидено в Регламент № 806/2014, е да се гарантира, че в края на първоначален осемгодишен период наличните финансови средства в ЕФП достигат най-малко 1 % от размера на гарантираните депозити на всички кредитни институции, лицензирани във всички участващи държави членки.

144 За тази цел, както посочва Съдът, предварителните вноски се „планират“: всяка година те се изчисляват въз основа на счетоводните данни от най-актуалните одобрени и заверени годишни финансови отчети, които са налице към 31 декември от годината, предхождаща периода на

плащане на вноски, и се набират за съответната календарна година на плащане на вноски (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 63). Единственото изключение се отнася до новите институции, поставени под надзор само от част от периода на плащане на вноски. В този случай частичната вноска се събира следващата календарна година на плащане на вноски, освен вноската, дължима за посочената година (член 12, параграф 1 от Делегиран регламент 2015/63).

145 Що се отнася до въпроса дали обжалваното решение е необходимо за постигане на преследваната легитимна цел, следва да се констатира, че известна стабилност на ресурсите на ЕФП е от съществено значение, за да могат те да се увеличат прогресивно до достигане на 1 % от депозитите в края на първоначалния период. Ако ЕСП трябваше да взема предвид промените в правното и финансовото положение на институциите през финансовата година и да извършва възстановяване през следващата календарна година на плащане на вноски, за ЕФП би било трудно да достигне фиксираното в Регламент № 806/2014 целево равнище. Съдът впрочем е подчертал значението на улесняването на изчисляването на годишните вноски от органите за преструктуриране, за да се постигне целта, преследвана с Директива 2014/59, с Регламент № 806/2014 и с Делегиран регламент 2015/63 (решение от 14 ноември 2019 г., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, т. 44 и 45). Следователно обжалваното решение е необходимо с оглед на преследваната легитимна цел.

146 Що се отнася до въпроса дали обжалваното решение не надхвърля необходимото за постигането на тази легитимна цел, следва да се констатира, че с оглед на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 не съществува алтернатива, която да позволява запазването на тази цел по по-малко ограничителен начин. Впрочем корекция на вноската, дължима от институцията, чийто лиценз е отнет през годината, както предлага жалбоподателят, не би била също толкова ефикасна за постигането на изложената в точка 143 по-горе цел, доколкото би лишила ЕФП от необходимата стабилност, за да могат неговите ресурси да нараснат прогресивно до изискваното равнище.

147 Освен това следва да се отбележи, че член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63 не оставят никаква възможност или свобода на преценка относно възстановяването на надлежно платените вноски. Жалбоподателят обаче не повдига възражение за незаконосъобразност на тези разпоредби.

148 При тези обстоятелства следва да се приеме, че обжалваното решение не е непропорционално, тъй като не надхвърля необходимото за постигането на легитимните цели на разглежданата правна уредба.

149 Този извод не се поставя под въпрос от останалите доводи на жалбоподателя.

150 Що се отнася до доводите, свързани с взаимовръзката между задължителните вноски и покритите от ЕФП рискове, следва да се отбележи, че при изчисляването на размера на вноската правната уредба отчита риска, свързан с дейността на дадена институция (член 70, параграф 2 от Регламент № 806/2014), без обаче да установява връзка между тази сума и броя месеци, през които схемата е понесла такъв риск, с изключение на новопоставената под надзор институция. Следователно доводите на жалбоподателя в това отношение трябва да се отхвърлят.

151 Що се отнася до изтъкнатото от жалбоподателя положение, при което ЕСП запазвал цялата годишна вноска на институция, макар последната да е загубила своето качество като такава след първия месец или първия ден от годината, в случая следва да се констатира, че решение SRB/ES/SRF/2018/03 е било прието на 12 април 2018 г., че Комисията за финансовите пазари и капитали е уведомила жалбоподателя за размера на вноската му на 27 април 2018 г. и че оттеглянето на лиценза на последния е извършено на 11 юли 2018 г. Следователно

положението, на което се позовава жалбоподателят, е чисто хипотетично и не може да се преценява с оглед на данните по конкретния случай. Ето защо този довод следва да се отхвърли.

152 Що се отнася до изтъкнатото от жалбоподателя положение, при което ЕСП получавал почти два пъти по-високи вноски, тъй като в резултат от прехвърляне на дейността си на друго образувание в началото на годината, институция загубвала качеството си като такава, при което впоследствие това друго образувание ставало институция, следва да се констатира, че тези доводи не са достатъчно обосновани, за да позволят на Общия съд да им отговори. Всъщност жалбоподателят само споменава това положение, което самият той квалифицира като хипотетично в точка 23 от жалбата, без да посочи значението му за разрешаването на настоящия спор. Изчислението на предварителните вноски обаче се основава на данните от предходната финансова година в съответствие с член 14, параграфи 1 и 4 от Делегиран регламент 2015/63, т.е. вноската на образувание, което се превръща в институция през 2018 г., ще се изчисли в зависимост от 2017 г. Жалбоподателят не представя никакви доказателства, по-специално в репликата, позволяващи да се разбере дали примерът му взема предвид тази разпоредба или други разпоредби, евентуално приложими към подобно положение. Този довод не отговаря на минималните изисквания, посочени в член 76 от Процедурния правилник, и трябва да се отхвърли като недопустим, тъй като не е бил уточнен.

153 Що се отнася до доводите на жалбоподателя относно негативните последици от обжалваното решение за институциите, които евентуално са предмет на производство по несъстоятелност, следва да се констатира, че тези доводи се основават на идеята, че въпросното образувание би било лишено от активи в случай на невъзстановяване на вноската. Доколкото обаче предварителните вноски не са „авансови плащания“ и доколкото загубата на лиценза от институция през годината на плащане на вноските не ѝ дава никакво право на възстановяване на годишната ѝ вноска, жалбоподателят не доказва, че съществува актив, от който дадено образувание би могло да бъде лишено. Следователно тези доводи трябва да се отхвърлят.

154 С оглед на гореизложеното седмото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност, следва да се отхвърли.

5. По десетото основание, изведено от нарушение на членове 16 и 17 от Хартата

155 В рамките на десетото основание жалбоподателят твърди, че правата му по отношение на „неизползваните предварителни вноски“ представляват право на собственост на същото основание като резервите от парични средства, запазени в централна банка. Това било особено очевидно, що се отнася до предварителните вноски за първите осем години от съществуването на ЕФП. Той поддържа, че лишаването от правото му на собственост не е предвидено в закон и не е обосновано от обществения интерес. ЕСП също така не предложил никакъв вид обезщетение. Освен това запазването от страна на ЕСП на всички платени вноски, въпреки загубата от страна на институцията на лиценза ѝ, представлявало ограничение на свободата на стопанска инициатива на жалбоподателя, което не е предвидено в закона.

156 ЕСП, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

157 Член 16 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) гласи, че „[с]вободата на стопанската инициатива се признава в съответствие с правото на Съюза и с националните законодателства и практики“.

158 По силата на член 17, параграф 1 и на член 52, параграф 1 от Хартата никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в обществена полза, в предвидените със закон случаи и условия и срещу справедливо и своевременно обезщетение за понесената загуба.

159 Съгласно съдебната практика основните права, и по-специално свободата на стопанска инициатива и правото на собственост, не са абсолютни и упражняването им може да се ограничава, когато това е обосновано поради следваните от Съюза цели от общ интерес, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните цели от общ интерес и не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираните права (вж. решение от 28 март 2017 г., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, т. 148 и цитираната съдебна практика).

160 За определяне на обхвата на това право следва с оглед на член 52, параграф 3 от Хартата да се има предвид член 1 от Допълнителен протокол № 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) (вж. в този смисъл решение от 3 септември 2008 г., Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 356).

161 В това отношение член 1 от Допълнителен протокол № 1 към ЕКПЧ гласи:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от неговите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Преходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито счетат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби“.

162 В случая следва да се отбележи, че разглежданите вноски представляват намеса в правото, гарантирано с член 1, първа алинея от Допълнителен протокол № 1 към ЕКПЧ, тъй като те лишават съответната институция от елемент на собственост, а именно от платената от нея сума. Тази намеса се обосновава в съответствие с втората алинея на този член, която предвижда изрично изключение, що се отнася до плащането на данъци или други постъпления (вж. в този смисъл ЕСПЧ, 13 януари 2004 г., Orion Břeclav s.r.o. срещу Чешка република, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 При тези условия следва да се провери дали обжалваното решение е съобразено с разглежданата правна уредба, дали засягането на правото на собственост на жалбоподателя действително отговаря на цели от общ интерес и дали с оглед на преследваната цел това засягане не представлява непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на правото на собственост.

164 Най-напред, от точки 58—131 по-горе следва, че ЕСП с основание е приложил член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. Следователно обжалваното решение е съобразено с релевантната правна уредба.

165 По-нататък, от точки 143—148 по-горе следва, че решението да не възстанови на жалбоподателя част от вноските му въпреки отнемането на неговия лиценз действително отговаря на цели от общ интерес и не е непропорционално спрямо тези цели. При тези обстоятелства следва да се приеме, че от гледна точка на преследваната цел това решение не представлява непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на правото на собственост на жалбоподателя. По същите съображения това решение не засяга самата същност на свободата му на стопанска инициатива.

166 При това положение твърдяното нарушение на правото на собственост и на свободата на стопанската инициатива не е доказано.

167 С оглед на гореизложеното десетото основание, изведено от нарушение на членове 16 и 17 от Хартата, следва да се отхвърли.

6. По осмото и деветото основание, изведени от нарушението на максимата nemo auditur propriam turpitudinem allegans и от забраната за извършване на противоречиви действия

168 В рамките на осмото основание жалбоподателят счита, че ЕСП е нарушил максимата nemo auditur propriam turpitudinem allegans, според която никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение. По-специално той изтъква, че на 23 февруари 2018 г. ЕСП е обявил публично, че жалбоподателят и люксембургското му дъщерно дружество трябва да бъдат поставени в ликвидация. След това съобщение акционерите на жалбоподателя били принудени да започнат производство по доброволна ликвидация. По-нататък тази доброволна ликвидация накарала ЕЦБ да отнеме лиценза на жалбоподателя. Вследствие на това, от една страна, ЕСП лишил жалбоподателя от ползата, която той би получил от предварителната си вноска, изплатена на ЕФП за 2018 г. От друга страна, ЕСП се възползвал от предимство, тъй като получил вноска, въпреки че съответният риск бил премахнат в резултат от ликвидацията на жалбоподателя. Отказвайки да възстанови предварителната вноска на жалбоподателя, ЕСП се опитвал да запази незаконно предимство. В рамките на деветото основание жалбоподателят изтъква също, че като разпоредил ликвидацията на жалбоподателя и в същото време запазил вноската му, ЕСП е действал по противоречив и произволен начин.

169 ЕСП, подпомаган от Комисията, оспорва тези доводи.

170 От една страна, за да се направи позоваване на максимата nemo auditur propriam turpitudinem allegans, трябва да се докаже противоправно поведение, за което ЕСП носи отговорност. От анализа на първите пет основания обаче следва, че ЕСП напълно правилно е приложил член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63. При това положение в настоящия случай ЕСП не може да бъде упрекнат в противоправно поведение.

171 Що се отнася до решението на ЕСП от 23 февруари 2018 г. да не приеме схема за преструктуриране и до въпроса дали ЕСП носи отговорност за започнатата от акционерите на жалбоподателя процедура по доброволна ликвидация, те не са предмет на настоящата жалба и следователно не могат да обосноват предполагаемо противоправно поведение.

172 От друга страна, следва да се констатира, че основанието, изведено от твърдяно противоречиво поведение от страна на ЕСП, се основава на решението на ЕСП от 23 февруари 2018 г. да не приеме схема за преструктуриране и на въпроса дали ЕСП носи отговорност за започнатата от акционерите на жалбоподателя процедура по доброволна ликвидация. При все това подобно основание, което не цели да постави под въпрос законосъобразността на обжалваното решение, е неотносимо и може само да се отхвърли.

173 Вследствие на това осмото и деветото основание трябва да се отхвърлят.

7. По непълнотата на мотивите на обжалваното решение

174 В точка 92 от становището си, представено на 29 юни 2020 г., жалбоподателят изтъква, че ЕСП не е мотивирал в достатъчна степен обжалваното решение. Той счита, че в това решение ЕСП се задоволил с твърдението, че вноските в ЕФП никога не се възстановяват, без да даде правдоподобно обяснение, за да обоснове отказа си да извърши ново изчисляване и да предостави исканото възстановяване. Жалбоподателят подчертава, че в решението си ЕСП не

изложил причините, поради които „вноската за 2015 г. можела да бъде възстановена, ако в първоначалния етап е трябвало да се платят малки допълнителни суми, но не следвало да се възстанови, ако не се дължи никаква друга сума“.

175 Съгласно постоянната съдебна практика основанията, изведени от липса или непълнота на мотивите, са абсолютни процесуални предпоставки и страните могат да се позовават на тях на всеки етап от производството (определение от 25 юли 2000 г., RJB Mining/Комисия, T-110/98, EU:T:2000:199, т. 46; в този смисъл вж. също решение от 20 февруари 1997 г., Комисия/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, т. 23—25). Вследствие на това настоящото основание е допустимо.

176 Освен това следва да се припомни, че изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, издаваща акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на съда на Съюза — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията, определени в член 296 ДФЕС, трябва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (решения от 2 април 1998 г., Комисия/Sytraval и Brink’s Франция, C-367/95 P, EU:C:1998:154, т. 63 и от 8 май 2019 г., Landeskreditbank Baden-Württemberg/ЕЦБ, C-450/17 P, EU:C:2019:372, т. 87).

177 Следва, че мотивите не трябва да са изчерпателни, а трябва да се считат за достатъчни, когато излагат фактите и правните съображения, които са от съществено значение в структурата на решението (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 169 и от 3 март 2010 г., Freistaat Sachsen/Комисия, T-102/07 и T-120/07, EU:T:2010:62, т. 180).

178 В случая от описанието на обжалваното решение, направено в точка 13 по-горе, следва, че ЕСП е уточнил фактическите и правните обстоятелства от съществено значение. Обжалваното решение позволява, от една страна, на жалбоподателя да се запознае с основанията за взетото решение, за да защити правата си, и от друга страна, на съда на Съюза да упражни контрол за законосъобразност на това решение. Всъщност жалбоподателят е могъл да оспори основателността на преценките, съдържащи се в обжалваното решение, като по-специално е упрекнал ЕСП за тълкуването му на член 70, параграф 4 от Регламент № 806/2014 и за прилагането към неговото положение на член 12, параграф 2 от Делегиран регламент 2015/63, както е видно от жалбата. Освен това, както става ясно от изложения по-горе анализ на различните изложени в жалбата основания, Общият съд е могъл да се произнесе по тези доводи и да упражни своя контрол върху обжалваното решение. Вследствие на това жалбоподателят неправилно твърди, че мотивите на посоченото решение са недостатъчни.

179 ЕСП не може да бъде упрекнат, че не е посочил причините, поради които „вноската за 2015 г. можела да бъде възстановена, ако в първоначалния етап е трябвало да се платят малки допълнителни суми, но не следвало да се възстанови, ако не се дължи никаква друга сума“. Всъщност ЕСП ясно е обяснил в решението си причините, поради които не можел да удовлетвори исканията на жалбоподателя, както следва от прочита на точка 13 по-горе. Освен това от анализа на първите пет основания по-горе следва, че противно на поддържаното от жалбоподателя, ЕСП никога не е твърдял, че „вноските за 2015 г. можели да бъдат възстановени“, а е изтъкнал, че те могат да се приспаднат от дължимата от институцията сума в съответствие с член 8, параграф 2 от Регламент за изпълнение 2015/81. Ето защо този довод на жалбоподателя трябва да се отхвърли.

180 С оглед на всичко изложено по-горе правното основание, изведено от непълнота на мотивите на обжалваното решение, трябва да се отхвърли, а следователно и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

181 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на ЕСП.

182 В съответствие с член 138, параграф 1 от Процедурния правилник Комисията понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда ABLV Bank AS да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Единния съвет за преструктуриране (ЕСП).

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Papasavvas Корнезов Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 януари 2021 година.

Подписи